

Іван Ємиць

Ще було досить теплий сезон, і як ви вже знаєте про це, тому, що не було з чого поживитися, то у нас лободу мама нарвала. Лободу. Насушила листочки, потерла і якось там, не знаю, Бог милостивий знає, на воді зклеїла їх до купи і на якісь кусочок бляхи, чи щось, чи може то була сковорода, не знаю. Поставила каміння і розпалила, і так сіла біля вогню, а я в неї в пелені, цебто, тут сів. Чекаємо на ті блинці, які мама пече. Але де вз'явсь, така була група "ячейки" - щось таке. Від якоїсь, як там сказати вже, від комуністичної партії, щось такі причіпки. Так як то був комсомол, а то був партком, а то були "ячейки" - то так називалися. Ну, приїхало їх в трьох. Приїхало на конях, ну і ви знаєте, що то був навіть далекий родич мамин. І приїхали так, і я бачу що приїхали дяді і приїхали на конях, ну то гарно. Я дивлюся на них. Але то той мамин родич встав з коня, ногою поперекидав то все, що мама, той... Мама не ворохнулася. І мама нічого не дуже сперичалася, не думаю що так, бо я так зостався в неї в пеленах сидіти і вони покричали, покричали, забралися і поїхали.

Ви не мали права говорити про це. Цього "не було, нет, й не будет"- такого не було. Я ж кажу, що ми дійшли до того моменту життя, ще перед війною, багато перед війною, що чоловік не вірив своїй жінці хто вона, а вона не вірила своєму чоловікові хто він. А пізніше, коли діти почали вже ходити до школи, чи що, вони вже почали мати недовір'я до дітей своїх. Тому що вчителі научали так: "А що тато і мама говорить? А що тато і мама роблять?"